

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. René Štěpánika na neverejnom zasadnutí dňa 16. decembra 2013 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného **A. H. a spol. pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom** podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. a iné, o sťažnosti odsúdeného A. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 7. októbra 2013, sp. zn. 8Ntok 1/2013, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnuté uznesenie **sa z r u š u j e** a Krajskému súdu v Košiciach **sa u k l a d á**, aby vo veci **znovu konal a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach uznesením zo 7. októbra 2013, sp. zn. 8Ntok 1/2013, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného A. H., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok, odsúdeného rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 16. januára 2007, sp. zn. 6T 1/2005, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2008, sp. zn. 4 To 18/2007, na povolenie obnovy konania.

Proti uvedenému uzneseniu podal odsúdený A. H. na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Košiciach dňa 7. októbra 2013 sťažnosť, ktorú odôvodnil štyrmi následnými obsahovo duplicitnými podaniami. Primárne sa v nich domáhal zrušenia predmetného uznesenia Krajského súdu v Košiciach a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie argumentujúc uložením mu úhrnného trestu odňatia slobody za použitia asperačnej zásady, vysvetľujúc dôvodnosť zníženia mu trestu o jednu tretinu, teda podľa

odsúdeného na 16 rokov a 8 mesiacov. Poukázal na zaujatosť Krajského súdu v Košiciach a všetkých sudcov vo východoslovenskom kraji voči nemu a vzniesol požiadavku, aby o jeho návrhu na povolenie obnovy konania rozhodoval Krajský súd v Bratislave. V ďalších častiach odôvodnení sťažnosti rozoberal skutkové okolnosti trestných činov, ktorými bol uznaný vinným, vzájomné pomery páchatel'ov a svoje sociálne postavenie invalidného dôchodcu.

V poradí piate odôvodnenie sťažnosti podané prostredníctvom obhajcu doručil odsúdený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 16. decembra 2013. Citoval v ňom nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011, vo vzťahu nesúlady s Ústavou Slovenskej republiky znenia textu za bodkočiarkou ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov použitia asperačnej zásady pri ukladaní úhrnného trestu. A. H. bol uložený trest odňatia slobody aj podľa § 35 ods. 2 Tr. zák., ktoré ustanovenie korešponduje s platným a účinným ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., čo odôvodňuje analogickú aplikáciu citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, aj na trestnú vec odsúdeného A. H.. Akcentoval, že podľa § 41 Tr. zák. č. 38/1993 Z.z. strata účinnosti právneho predpisu podľa čl. 125 Ústavy, na základe ktorého bol vydaný právoplatný, ale nevykonaný rozsudok, je dôvodom obnovy konania podľa príslušných platných ustanovení Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) rozhodujúc o predmetnej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k týmto záverom:

A. H. bol uznaný vinný z trestných činov vraždy spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. j/ Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. vo viacčinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 k § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. (na skutkových základoch uvedených v odôvodnení sťažnosťou napadnutého uznesenia – skutky z 23. a 26. decembra 2003) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 16. januára 2007, sp. zn. 6T 1/2005, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2008, sp. zn. 4 To 18/2007. Bol mu za to uložený podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 29 ods. 1, § 42 ods. 1 Tr. zák. úhrnný

výnimočný trest odňatia slobody v trvaní dvadsaťpäť rokov. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol A. H. pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Do uloženého výkonu trestu odňatia slobody bola A. H. započítaná väzba od 15. februára 2004 do 16. januára 2008. V súčasnosti odsúdený tento trest aktuálne vykonáva.

Najvyšší súd podotýka, čo na rozdiel od predchádzajúcich návrhov odsúdeného A. H. na povolenie obnovy konania, založených na údajne nových dôkazoch, ktoré mali odôvodniť iné rozhodnutie o vine a ktoré boli zamietnuté, aktuálny návrh už povolenie obnovy konania, ktorý je predmetom rozhodovania Krajského súdu v Košiciach a v sťažnostnom konaní najvyššieho súdu, je založený na dôvodoch obnovy konania transformovaných do ustanovení trestného poriadku ustanovením § 41b zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov o organizácii Ústavného súdu slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len zákon o konaní pred ústavným súdom) - ak súd v trestnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, vyhlásil rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku. Ide teda o špecifický prípad dôvodnosti povolenia obnovy konania.

Najvyšší súd sa nestotožňuje s argumentmi uvedenými v odôvodnení uznesenia prvostupňového súdu, na základe ktorých zamietol návrh odsúdeného A. H. na povolenie obnovy konania, a to z týchto dôvodov:

Ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú skutku alebo osoby páchatel'a (ako skutočnosti alebo dôkazy), nie právneho stavu (zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu). Na báze tohto ustanovenia postavil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, dospejúc k záveru, že síce citovaný nález ústavného súdu je bezpochyby novou skutočnosťou súdu skôr neznámou, avšak v konkrétnom prípade bol A.... H. uložený trest vo výmere 25 rokov aj na podklade iných skutočností, než je samotná aplikácia asperačnej zásady, a nebola splnená podmienka, že pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, ako to vyžaduje citované ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. Naproti tomu v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. je vymedzený dôvod obnovy konania, určený

zmenou právneho stavu (právnej normy) na podklade nálezu ústavného súdu. Vo vzťahu k ustanoveniu § 394 ods. 1 Tr. por. ide o osobitnú úpravu – lex specialis, aj keď aplikácie nadväzujúcu. Ostatne možno poukázať i na ods. 4 ustanovenia § 394 Tr. por., ktoré tiež nepredpokladá nové skutočnosti alebo dôkazy, ale reaguje na chybu aplikácie práva dotknutým rozhodnutím, ktorú konštatoval vo svojom rozhodnutí Európsky súd pre ľudské práva ako porušenie základných ľudských práv alebo slobôd. Osobitosť právnej úpravy ustanovenia § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. vo vzťahu k ustanoveniu § 394 ods. 1 Tr. por. má tak prednosť pred časovou súvzťažnosťou právnej sily zákona oboch právnych predpisov, z ktorých ustanovenie Trestného poriadku je novšie.

Pri podaní návrhu na povolenie obnovy konania výlučne v intenciách § 394 ods. 1 Tr. por. súd skúma, či sú splnené podmienky obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo trestným rozkazom (... skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli ...).

Naproti tomu, ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania, ktorý vychádza z okolností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona o konaní pred ústavným súdom, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení (... strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku), aj keď sa o obnove inak postupuje podľa ustanovení Trestného poriadku. Obdobne je tomu v prípade predpokladanom ustanovení § 394 ods. 4 Tr. por., kde sa skúma len možnosť alternatívnej nápravy dôsledkov dotknutého rozhodnutia (teda nápravy mimo obnovy konania) a vopred sa neposudzuje možnosť iného rozhodnutia o vine alebo treste.

Ustanovenie § 41b ods. 1 zákona o konaní pred ústavným súdom konštatuje pre prípad v ňom uvedený splnenie podmienky dôvodu obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku (ustanovenie § 394 ods. 1 a ustanovení o postupe v konaní), aj keď sa dotknutý prípad netýka okolností činu alebo osoby páchatel'a, ako ústavným súdom konštatovaného nesúladu právneho predpisu, ktorý bol použitý pri rozhodovaní súdu v pôvodnom konaní, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou uvedenou v čl. 125 ods. 1 ústavy.

Ak ide o dôvod obnovy konania podľa ustanovenia § 41b zákona o konaní pred ústavným súdom, vo výroku uznesenia o povolení obnovy konania je potrebné uviesť ustanovenie § 41b tohto zákona a ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku per analogiam (druhé z uvedených ustanovení sa použije analogicky vzhľadom na primárne použitie prvého z nich, pričom priame, resp. samostatné použitie § 394 ods. 1 Tr. por. by nebolo právne výstižné).

Uvedené riešenie, vyplývajúce zo zákona o konaní pred ústavným súdom, je logicky spojené s okolnosťou, že v pôvodnom konaní bolo rozhodnuté podľa zákonného ustanovenia, nesúladneho s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Na nápravu takej situácie je potrebné v novom konaní rozhodnúť podľa ustanovenia, ktorého znenie už nekoliduje s právnou normou vyššieho stupňa právnej sily. V obnovenom konaní sa na tento účel použije ustanovenie čl. 50 ods. 6 Ústavy slovenskej republiky – trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie – ktorému zodpovedá ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., resp. § 16 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení noviel – samotné právne účinky vyhlásenia nálezu ústavného súdu totiž nepôsobia spätne (čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

V prípade nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012 dňa 21. decembra 2012, je potrebné, ak trest ešte nebol vykonaný, nanovo uložiť trest v rámci inej, pre páchatel'a priaznivejšej trestnej sadzby, než ktorá bola pri pôvodnom rozhodovaní použitá.

Aby sa naplnil účel ustanovenia § 41b zákona o konaní pred ústavným súdom, musí dôjsť k opätovnému rozhodovaniu o treste. Kritériá ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. podmieňujú obnovu konania vo vzťahu k uloženému trestu zrejším nepomerom pôvodne uloženého trest k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a. Splnenie tejto podmienky je v právnom režime naposledy označeného ustanovenia potrebné posúdiť, čo je však aplikovateľné len pri rovnakých zákonných podmienkach ukladania trestu v pôvodnom a v novom konaní, predovšetkým pri rovnakej trestnej sadzbe. V prípade ústavným súdom konštatovaného nesúladu právnych predpisov, je však konkrétne vyjadreným dôvodom

obnovy konania práve zmena trestnej sadzby, a to podstatné zníženie jej dolnej hranice. Tento dôvod je právne založený vyhlásením nálezu ústavného súdu a nie je potrebné skúmať jeho splnenie. V nadväznosti na potenciálnu zmenu rozhodnutia, popísaná zmena sadzby vždy môže vyvolať zmenu rozhodnutia o treste. Trest je totiž primárne určovaný zákonom (zákonou trestnou sadzbou) a až sekundárne aplikačnou úvahou súdu o primeranosti výšky uloženého trestu, avšak len v rámci sadzby ustanovenej Trestným zákonom.

Z uvedených záverov vyplýva možnosť zmeny rozsudku vo výroku o treste, ktorú nemožno už v štádiu konania, ako to učinil súd prvého stupňa, a priori odmietnuť, keď sa má pri novom rozhodovaní vychádzať z principiálne odlišnej trestnej sadzby, v konkrétnom prípade odlišnej významne.

Citovaný nález ústavného súdu rieši problematiku ukladania úhrnného, resp. súhrnného trestu odňatia slobody za použitia asperačnej (zostrujúcej) zásady vo vzťahu k ustanoveniu § 41 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. (v znení neskorších predpisov). Vychádza primárne zo záveru, že napadnutá (pôvodná) právna úprava nerešpektuje požiadavku primeranosti trestu a jeho individualizácie tým, že nezakotvuje možnosť, ale bezvýnimočnú povinnosť súdu v prípade zbiehajúcich sa trestných činov zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a zároveň uložiť páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Základným momentom pre tento záver je vyhodnotenie kritérií v rámci testu proporcionality, keďže zákonná úprava trestania musí byť v súlade s požiadavkou materiálneho právneho štátu, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je i prípustnosť zásahov do základných práv a slobôd len spôsobom a v miere, ktoré v tomto teste obstoja. Poukázal najmä na disproporciu medzi trestaním viacčinného súbehu a trestaním recidívy, kedy trestné právo tradične pristupuje k trestaniu recidívy prísnejšie vychádzajúc z toho, že ak sa výchovné pôsobenie predchádzajúceho potrestania minulo účinkom, je v prípade ďalšieho odsúdenia na mieste prísnejšia represia, avšak aplikácia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. práve tento záver obracia naruby.

Každý zákon by mal spĺňať požiadavky, ktoré sú vo všeobecnosti kladené na akúkoľvek zákonnú úpravu v právnom štáte, a ktoré možno odvodiť z čl. 1 ods. 1 ústavy. S uplatňovaním princípu právnej istoty v právnom štáte sa spája požiadavka primeranosti,

resp. proporcionality všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem.

Trestnosť činu odsúdeného A. H. bola posudzovaná podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, teda podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení noviel, ku dňom spáchania skutkov 23. decembra 2003, resp. 26. decembra 2003 v znení zákona č. 457/2003 Z.z., kde ustanovenie § 35 ods. 2 upravujúce ukládanie úhrnného trestu odňatia slobody za použitia asperačnej zásady je obsahovo identické – použitý rovnaký mechanizmus sprísnenia trestnej sadzby a ukládania trestov ako v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., ktorý bol predmetom citovaného nálezu ústavného súdu. Je teda zrejmé, že ak rovnaká právna úprava v naznačenom smere platila po rekodifikácii Trestného zákona – znenie zákona č. 300/2005 Z.z. – ako aj pred ňou (§ 41 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. - § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z.z.), z uvedenej zásady trvácnosti a stability vyplýva nevyhnutnosť identického riešenia nesúladu asperačnej zásady pretransformovaním záverov tohto rozhodnutia aj na už uvedenú identickú úpravu podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení noviel.

Odsúdenému A.... H. bol uložený úhrnný trest odňatia slobody podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení noviel aj za použitia ustanovenie § 42 ods. 1 citovaného Trestného zákona o ukladaní trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi, kde horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej v tomto (trestnom) zákone sa u obzvlášť nebezpečného recidivistu zvyšuje o jednu tretinu, (pričom) obzvlášť nebezpečnému recidivistovi súd uloží trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Vzhľadom na zákonnú úpravu § 42 ods. 3 citovaného Trestného zákona, kedy ustanovenie odseku 1 neplatí, ak súd postupuje pri ukladaní úhrnného trestu alebo súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2, čo je i konkrétny prípad uloženia trestu odsúdenému A. H., nie je nad rámec potreby konkrétneho rozhodnutia dôvodné zaoberať sa otázkou prípadného vzťahu predmetného nálezu ústavného súdu i na ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení noviel.

Vychádzajúc z doposiaľ uvedeného tak najvyšší súd dospel k záveru identickému so sťažnosťou odsúdeného A. H. podanou prostredníctvom jeho obhajcu o dôvodnosti povolenia obnovy konania v jeho trestnej veci.

Keďže dôvodom konkrétneho rozhodovania o povolení obnovy konania podľa § 41b ods. 1 zákona o konaní pred ústavným súdom a podľa § 394 ods. 1 Tr. por. per analogiam je len súvislosť s ukladaním trestu a nie je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, bolo (by) zodpovedajúce zákonu (Trestnému poriadku), aby sťažnostný súd postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. rozhodol vo veci sám. Takýmuto rozhodnutiu však bránia zákonné náležitosti rozhodovania o väzbe a rozhodovania o námietke odsúdeného, ktorá zakladá konanie o odňatí a prikázaní veci.

Priamu časovú nadväznosť na rozhodnutie o povolení obnovy konania má rozhodovanie o väzbe obvineného, upravené v ustanovení § 403 Tr. por. – ak obvinený vykonáva trest odňatia slobody uložený mu v pôvodnom rozsudku, rozhodne súd po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia, ktorým spolu s povolením obnovy konania zrušil výrok o tomto treste, bez odkladu o väzbe. Súdom rozhodujúcim o väzbe je v takomto prípade súd prvého stupňa, nezávisle na tom, či rozhodnutie o povolenie obnovy konania sa stalo právoplatným na prvostupňovom súde, alebo po rozhodnutí sťažnostného súdu, keďže ide o dvojstupňové rozhodovanie s možnosťou preskúmania rozhodnutia súdu prvého stupňa súdom vyššieho stupňa a nejde o výnimky upravené zákonom (Trestným poriadkom). Bezodkladnosť takého rozhodnutia o väzbe zabezpečuje pre prípad kladného rozhodnutia o väzbe obvineného (vzatie do väzby) kontinuálne obmedzenie osobnej slobody obvineného, ktorému končí výkon trestu právoplatnosťou rozhodnutia súdu (prvého či druhého stupňa) o povolení obnovy konania. Ani samotná povinnosť rozhodovania súdu prvého stupňa o väzbe obvineného v nadväznosti na povolenie obnovy konania sťažnostným súdom postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. nebráni takému rozhodnutiu sťažnostného súdu, čo je i konkrétny prípad prejednávanej veci konania o povolenie obnovy konania odsúdeného A. H..

Odsúdeným podaná námietka zaujatosti (sudcov) Krajského súdu v Košiciach, prezentované širšie voči súdom dnes neexistujúceho východoslovenského kraja, zakladá konanie o odňatí a prikázaní veci v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. Aktuálna je však len vo vzťahu aktívne konajúceho súdu, t.j. súdu, ktorý vo veci koná priebežne alebo súdu, ktorý v čase jej podanie nie je procesne aktívny, od momentu, ktorým sa procesne aktívnym stane na základe rozhodnutia napr. po zrušení rozhodnutia o uložení mu vo veci znovu konať a rozhodnúť - § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. – čo je i konkrétny prípad konania o povolení

obnovy konania v trestnej veci A. H. – spočívajúca námietka. Preto až momentom, kedy by po povolení obnovy konania najvyšším súdom postupom podľa ustanovenia § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. musel rozhodovať súd prvého stupňa o väzbe obvineného podľa § 403 Tr. por., sa stáva tento súd (opäť) procesne aktívnym a dovtedy spočívajúca námietka zakladá povinnosť rozhodnúť o nej postupom podľa § 23 ods. 1 Tr. por. (odňatie a prikázanie veci). Takéto konanie však z vecného (vyjadrenia sudcov k podanej námietke) a časového (rozhodovanie sťažnostného súdu) hľadiska zabraňuje povinnosti súdu prvého stupňa (v konkrétnom prípade Krajského súdu v Košiciach) a pre prípad odňatia veci a prikázania veci inému súdu (v konkrétnom prípade inému krajskému súdu) tomuto súdu z časového hľadiska bezodkladne po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia, ktorým bola povolená obnova konania a vrámci tohto rozhodnutia zrušený výrok o treste, rozhodnúť o väzbe obvineného – bráni tomu možnosť rozhodnúť súdom prvého stupňa o vzatí obvineného do väzby, čo druhostupňový súd rozhodujúci o povolení obnovy konania nemôže prejudikovať. Zákonná povinnosť a nevyhnutnosť uvedených procesných konaní, viažucich sa v konkrétnom prípade na (kladné) rozhodnutie o povolení obnovy konania vo veci odsúdeného A. H., tak znemožňujú rozhodnúť najvyšším súdom o povolení predmetnej obnovy konania a viedli sťažnostný súd k rozhodnutiu podľa ustanovenia § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušiť napadnuté uznesenie a uložiť Krajskému súdu v Košiciach, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V novom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym záverom najvyššieho súdu uvedeným v tomto rozhodnutí.

Zhrnúc uvedené najvyšší súd konštatuje, že sťažnostný súd rozhodujúci o odsúdeným podanej sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zamietnutí povolenia obnovy konania, ak je súčasťou podanej sťažnosti námietka zakladajúca rozhodovanie o odňatí a prikázaní veci, nepovolí obnovu konania (nezamietne podanú sťažnosť), hoci sú na také rozhodnutie bez potreby doplnenia dokazovania splnené zákonné podmienky, pretože tomu bráni námietka spočívajúca do právoplatnosti povolenia obnovy konania a pri kladnom rozhodnutí sťažnostného súdu o povolení obnovy konania a povinnosti súdu prvého stupňa bez odkladu rozhodnúť o väzbe podľa § 403 Tr. por., rozhodovanie o odňatí a prikázaní veci by z časového hľadiska zabránilo splneniu včasnosti rozhodnutia o väzbe podľa § 403 Tr. por., ale zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a uloží mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s vyjadrením právneho názoru v odôvodnení rozhodnutia o dôvodnosti povolenia obnovy konania, ktorým je súd prvého stupňa viazaný.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 16. decembra 2013

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v. r.
predseda senátu

Vypracoval. JUDr. René Štepánik

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová